

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ 1963-1964

Ἡ πορσελάνη ΚΡΑΟΥΤΧΑΪΜ
ἐπεβλήθη στὴν παγκόσμιο ἀγορὰ

Krautheim
ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΣΧΕΔΙΩΝ

Διονάιτος

Ἐγγύησις καλῆς ποιότητος
καὶ λεπτοῦ γούστου !!!

*
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 (Ἐντὸς τῆς στοᾶς)

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ (ΡΕΞ)

Δευτέρα 13 Ιανουαρίου 1964 - Ώρα 8,30 μ.μ.

9^Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΤΗΣ
ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

Διευθυντής Όρχηστρας
ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Σολιστ
ALEXANDRE UNINSKY
(πιάνο)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. «Εἰσαγωγή σ' ἓνα δράμα» Α. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

2. Συμφωνία σὲ Ρὲ ἔλασ. C. FRANCK
 - I. Lento — Allegro non troppo
 - II. Allegretto
 - III. Allegro non troppo

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. Κοντσέρτο γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα J. BRAHMS
ἀριθ. 2 σὲ Σὶ ὕφ. μείζ., op 83
 - I. Allegro non troppo
 - II. Adagio appassionato
 - III. Andante
 - IV. Allegretto grazioso

Σολίστ : ALEXANDRE UNINSKY

Πιάνο συναυλίας: STEINWAY & SONS

ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Διευθυντής Όρχήστρας

Σ.Ο.Β.Ε., την Όρχήστρα του J.E.I.P., του Β.Β.Σ., της Γενεύης, του Όσλο, την Φιλαρμονική του Μονάχου κ. ά. Το 1952 άνεκηρύχθη Έπίτιμος Έταίρος του TRINITY COLLEGE του Λονδίνου. Υπήρξε συνεργάτης της Άγγλικής Μουσικής Έγκυκλοπαιδείας GROVE. Άπό του 1948 εκλέγεται μέλος του Έκτελεστικού Συμβουλίου της Διεθνούς Έταιρείας Λαϊκής Μουσικής και άπό του 1949 προσκαλείται ως μέλος της Κριτικής Έπιτροπής του Διεθνούς Μουσικού Διαγωνισμού που διεξάγεται κάθε χρόνο στη Β. Ουαλλία. Έλαβε μέρος σε διεθνή μουσικά συνέδρια στη Βασιλεία, Βενετία, Λονδίνο, Βρυξέλλες, Όσλο, Ν. Υόρκη κ.ά., εκλεγείς Πρόεδρος σε πλείστες συνεδρίες. Έξέδωκε διάφορα μουσικά συγγράμματα, άνάμεσα στα όποία το δίτομο «Άρμονία της σύγχρονης μουσικής» (1945), ή «Νεοελληνική Λαϊκή Μουσική» (Άγγλιστί, 1948) και άλλα. Έχει συνθέσει μια Όπερα, έργα για Συμφωνική Όρχήστρα, έργα Μουσικής Δωματίου κλπ.

Γεννήθηκε στην Λευκωσία της Κύπρου στις 12 Νοεμβρίου 1905. Σπούδασε Άνώτερα Θεωρητικά στο TRINITY COLLEGE του Λονδίνου και κατόπιν στο Παρίσι, πιάνο, άρμονία, αντίστιξη και φούγκα (με τη NADIA BOULANGER) στην ECOLE NORMALE και σύνθεση και διεύθυνση Όρχήστρας στη SCHOLA CANTORUM. Στα 1933 ίδρυσε το Όδείο Λεμεσού και στα 1935 τον Σύλλογο Συναυλιών με την πρώτη Έλληνική Όρχήστρα στην Κύπρο. Είναι σήμερα Διευθυντής (άπό το 1957), του Κρατικού Όδείου Θεσσαλονίκης και της Συμφωνικής Όρχήστρας Βορείου Ελλάδος άπό της ίδρύσεώς της (1959). Έχει διευθύνει συμφωνικές συναυλίες εκτός άπό την Θεσσαλονίκη, στην Άθήνα, Άγγλία και Γαλλία. Συμφωνικά του έργα έχουν εκτελεσθεί άπό την Κ.Ο.Α., τη

ALEXANDRE UNINSKY

Ὁ ALEXANDRE UNINSKY καταγωγῆς Ρωσικῆς ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ ἡλικίας 14 ἐτῶν. Σήμερον εἶναι Ἀμερικανὸς πολίτης, ἀλλὰ ὁ ἴδιος αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του περισσότερο ὡς πολίτην τοῦ κόσμου. Ἐνὸς κόσμου πού τὸν θεωρεῖ ὡς ἓναν τῶν μεγαλυτέρων πιανιστῶν τῆς ἐποχῆς του, ἐφάμιλλον τοῦ PADEREWSKI. Μοναδικὸς ἐρμηνευτὴς ἔργων Σοπέν, διεκρίθη μεταξὺ 100 ἐξαιρετῶν καλλιτεχνῶν τοῦ πιάνου καὶ ἐκέρδισεν τὸ πρῶτον βραβεῖον στὸν διεθνή διαγωνισμὸν Σοπέν τῆς Βαρσοβίας τὸ 1932.

Ὁ ALEXANDRE UNINSKY εἶναι γνωστότατος εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἀπὸ παλαιότερας ἐμφανίσεως του καὶ ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν του ὡς σολίστ μετὰ τὴν Κρατικὴν Ὀρχήστραν τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1949, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1951 καὶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1961.

Α. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Σ' ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Ἡ «Εἰσαγωγή σ' ἓνα δράμα» ἔχει γραφῆ τὸ 1937 καὶ παίχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1938. Ἐκτοτε ἔχει ἐκτελεσθῆ πολλές φορὲς ἐδῶ καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς χώρας μας, (Βερολῖνο, Βουκουρέστι, Βισμπάντεν, διεθνεῖς μουσικὲς ἐορτὲς τῆς Φραγκφούρτης τοῦ 1939). Τὸ ἔργο, παρ' ὅλο τὸν δραματικὸ του χαρακτήρα, δὲν εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ ἓνα ὁρισμένο δράμα, οὔτε περιγράφει ὁρισμένα γεγονότα, συναισθήματα ὅμως δραματικὰ ἔδωσαν ἀφορμὴ γιὰ τὴ δημιουργία του.

Τὰ δύο κύρια θέματα βρίσκονται σὲ μεγάλη ἀντίθεσι μεταξύ τους: τὸ πρῶτο ὀρμητικὸ, τὸ δεύτερο λυρικὸ. Ἡ ἐπεξεργασία ποὺ ἐπακολουθεῖ, κορυφώνεται σὲ μιὰ μεταμόρφωσι τοῦ κυρίου θέματος σὲ ρυθμὸ πένθιμου ἐμβατηρίου. Ἐνα ρετσιτατίβο τῶν βιολοντελλῶν καὶ κοντραμπάσων ὀδηγεῖ στὴν ἐπανάληψι τῶν θεμάτων καὶ τὴ μεγαλοπρεπῆ Coda.

A. E.

CESAR FRANK

ΣΥΜΦΩΝΙΑ σὲ Ρε ἔλασ.

Ἡ μοναδικὴ συμφωνία τοῦ Φράνκ γράφτηκε τὴν περίοδο 1886-1888 καὶ παίχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς συναυλίες τοῦ Conservatoire στὸ Παρίσι, στὶς 17 Φεβρουαρίου 1889. Εἶναι ἀφιερωμένη στὸν μαθητὴ τοῦ Φράνκ Henri Duparc. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὅπως τόσα παραγνηρωσιμένα ἀριστουργήματα, ἔγινε ψυχρὰ δεκτὴ, ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ κοινὸ, ποὺ δὲν κατάλαβε τίποτε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μουσικοὺς. Ἡ δοχῆστρα μάλιστα δὲν θὰ ἔπαιζε τὴν συμφωνία αὐτή, ἐὰν δὲν ἐπέμενε ὁ διευθυντὴς τῆς Jules Garcin. Ὁ Vincent d'Indy ὁ ἀγαπητὸς μαθητὴς τοῦ Φράνκ, ποὺ ἔγραψε καὶ τὴν ὄραία μονογραφία γιὰ τὸν δάσκαλο, ἀναφέρει ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τῶν συναυλιῶν ἔλεγε μὲ περιφρόνησι: «Αὐτὸ εἶναι συμφωνία; Μά, ἀγαπητέ μου εἶδατε ποτὲ σὲ συμφωνία ἀγγλικὸ κόρνο;... Ἡ μουσικὴ αὐτὴ τοῦ Φράνκ σας μπορεῖ νὰ εἶναι ὅτι θέλετε ποτὲ ὅμως συμφωνία!» Ἀλλὰ καὶ ὁ Γκουνὸ ἔλεγε μὲ ὕφος ποντίφικος ὅτι ἡ συμφωνία αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνικανότητος, ποὺ φθάνει σὲ δόγμα...

Στὴν συμφωνία τοῦ Φράνκ ἐμφανίζεται πάλι, ὅσοτερα ἀπὸ τὸν Μπετόβεν, ὁ τύπος τῆς «κυκλικῆς ἀρχιτεκτονικῆς», ποὺ μπορεῖ νὰ ὁρισθῆ ὡς ἐξῆς: «Τὰ θεμελιώδη θέματα, ποὺ ἔχουν μεταξύ των στενὸ σύνδεσμο ὡς σύλληψις, διατρέχουν ὅλο τὸ ἔργο καὶ ἐπανέρχονται μὲ διάφορες μορφὲς σὲ κάθε μέρος τῆς Συμφωνίας πρῶγμα ποὺ συμβάλλει πολὺ στὴν σαφήνεια καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ μουσικοῦ μνημείου». Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι τὸ βασικὸ μοτίβο τῆς Συμφωνίας, μὲ τὸ ὅποιο ἀρχίζει, ἔχει καταπληκτικὴ ἀναλογία με τὸ θέμα τοῦ Finale τοῦ Δεκατοῦ Ἐκτοῦ Κουαρτέτου τοῦ Μπετόβεν: «Muss es sein;» Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τίς τρεῖς αὐτὲς νότες καμμιά ἄλλη σχέσις δὲν ὑπάρ-

χει μεταξὺ τῶν δύο ἔργων. Ἡ Συμφωνία τοῦ Φράνκ εἶναι διηρημένη σὲ τρία μέρη. τὸ ἄργὸ ὅμως μέρος εἶναι συνδυασμένο μὲ ἓνα ἀληθινὸ scherzo, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διατηροῦνται τὰ τέσσερα μέρη τῆς συμφωνίας.

«Ἡ Συμφωνία τοῦ Φράνκ, λέγει ὁ d' Indy, εἶναι μία συνεχῆς ἀνοδος πρὸς τὴν ἀληθινὴν χαρὰ καὶ τὸ ζωοφόρο φῶς, γιατί ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς εἶναι στερεὰ καὶ τὰ θέματά τῆς ἐκδηλώσεις ὠραιότητος. Τὸ πιὸ χαρούμενο, πιὸ γεμάτο ὑγεία ἀπ' τὸ κύριο θέμα τοῦ Finale γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔρχονται νὰ ἀφομοιωθοῦν ὅλες οἱ ἄλλες ἰδέες τοῦ ἔργου, ἐνῶ στὶς ὑψηλότερες σφαιρῆς δεσπόζει πάντοτε ἐκείνη ποῦ ὁ Ropartz ἀποκαλεῖ δίκαια μοτίβο τῆς πίστεως;»

Γεώργιος Σκλάβος

JOHANNES BRAHMS

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΡΙΘ. 2

σὲ Σι ὕφ. μεῖζ. op 83

Στὰ μέσα τοῦ 1881 τὸ Δεύτερο Κοντσέρτο γιὰ πιάνο εἶναι ἔτοιμο, ἡ πρώτη του ὁμῶς ἐκτέλεσις λαμβάνει χώραν στὸ Μάινιγκεν, εἰς τὰς 8 Ἰανουαρίου 1882, τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τοῦ Χάινς φὸν Μπύλοβ, ὁ ὁποῖος καὶ διηύθυνε τὴν ὀρχήστρα. Ὁλόκληρο τὸ πρόγραμμα ἦταν ἀφιερωμένο σὲ ἔργα τοῦ Μπράμς καί, πλὴν τοῦ Κοντσέρτου ποῦ ἐπαίζετο γιὰ πρώτη φορὰ περιελάμβανε τὴν «Τραγικὴ Εἰσαγωγή» καὶ τὴν «Τρίτη Συμφωνία». Τὸ μέρος τοῦ πιάνου ἐπαίξεν ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης. Ὁ κεντρικὸς πυρὴν τοῦ Κοντσέρτου ἦτο ἀρχικῶς ἓνα μικρὸ σκέρτσο, ποῦ ὅπως λέει ὁ Μπράμς, τοῦ ἔδωκε τὴν ἀφορμὴ νὰ γράψῃ ἓνα «μικρὸ κοντσέρτο γιὰ πιάνο», ἀσχέτως ἀν ἐκ τῶν ὑστέρων τὸ μικρὸ αὐτὸ κοντσέρτο ἀνεπτύχθη καὶ ἔγινε μιὰ συμφωνικὴ σύνθεσις ἀπ' τὶς πιὸ ἀντιπροσωπευτικὰς τῆς ἐποχῆς. Ἡ συμφωνικὴ μάστιχα ἐπεξεργασία τοῦ Κοντσέρτου σὲ Σι ὕφ. ἔδωκε ἀφορμὴ στὸν διάσημον αἰσθητικὸ Hanslick, στὸν Riemann καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους νὰ ὀνομάσουν τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Μπράμς «Συμφωνία μὲ ὑποχρεωτικὸ πιάνο». Τὸ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κοντσέρτου σὲ Σι ὕφ. ἔγκειται στὴν ὠραιότητα τῶν χρωμάτων καὶ στὴ φυσικότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπεμβαίνει τὸ ὄργανο σόλο, χωρὶς νὰ ταράξῃ τὴν γαλήνην ποῦ βγαίνει ἀπὸ μιὰ θαυμάσια καὶ ποιητικώτατα συνδυασμένη ὀρχήστρα. Ἦδη στὸ κύριον μοτίβο τοῦ πρώτου μέρους, ποῦ ἐκθέτει τὸ κόρνο σόλο, ἀπαντᾷ σὰν ἡχώ τὸ πιάνο καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εἶναι σὰν ἀναμενομένη. Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἀνοίξεως», λέει ὁ Max Kalbeck. Τὸ σκέρτσο ποῦ ἀκολουθεῖ εἶναι ἀπ' τὰ πιὸ αὐθόρμητα κομμάτια ποῦ ἔγραψε ὁ Μπράμς. Εἶναι ἓνας αἰθέριος χορὸς, ἓνα εἶδος ἀνάλαφρου βάλς, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ συνθέτης δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ προστρέξῃ στὴν ἐπικουρίαν τῶν κρουστικῶν. Τὸ τρίτον μέρος τὸ Antan-de, μὲ τὴν πλατεῖαν μελωδίαν 3/2, ποῦ παίζει τὸ βιολοντσέλλο σόλο, εἶναι τὸ τραγοῦδι τῆς «ἀγάπης». Ὡς σύλληψις ἀνήκει στὸ ὕφος τοῦ Σούμαν, μολονότι τέσσερα χρόνια μετὰ τὴ σύνθεσιν τοῦ 2ου Κοντσέρτου θὰ βροῦμε τὸ πασίγνωστο τραγοῦδι τοῦ Μπράμς: «Ὅλο καὶ

ελαφρότερος γίνεται ὁ ὕπνος μου», τοῦ ὁποίου ἡ μελωδία μοιάζει πολὺ μὲ τὴ βασικὴ αὐτὴ φράσι τοῦ τρίτου μέρους τοῦ Κοντσέρτου. Γενικά, τὸ μέρος αὐτὸ διακρίνεται ἀπὸ τὸ σύνθηδες στὸν Μπράμς αἰσθημα μιᾶς νοσηρᾶς μᾶλλον γαλήνης. Τὸ τελευταῖο μέρος, χωρὶς νὰ εἶναι γραμμένο ἐντελῶς στὴ φόρμα τοῦ rondo, συγγενεὺει ὀπωσδήποτε πρὸς αὐτό. Ὡς ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι ἀπὸ τὰ ἀπλούστερα κομμάτια τοῦ Μπράμς, ἀπὸ τὶς λίγες συμφωνικὲς σελίδες στὶς ὁποῖες ὁ συνθέτης δὲν ζητεῖ νὰ κάμῃ ἐπίδειξι σοφίας.

Γεώργιος Σκλάβος

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ (ΡΕΞ)

Δευτέρα 20 Ἰανουαρίου 1964 — Ὥρα 8.30' μ. μ.

10^Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Διευθυντὴς Ὁρχήστρας

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΑΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

Σολίστ

PHILIPPE ENTREMONT

(πιάνο)

Πρόγραμμα

A. KONTH : «Πρελούδιο»

A. BRUCKNER : Συμφωνία ἀριθ. 7

S. PROKOFIEFF : Κοντσέρτο γιὰ πιάνο ἀριθ. 3

Εἰσιτήρια πρὸς δραχμὰς 75, 50 40 καὶ 20 θὰ πωλοῦνται ἀπὸ τῆς πρώιας τῆς προσεχοῦς Πέμπτης εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Θεάτρου Κοτοπούλη «ΡΕΞ»
Τηλέφωνον : 6 2 9 - 6 2 3